Тонко ковані золоті листочки шумлять, дзвонять, шелестять: осінь, осінь, осінь...

Хмари гасають вороними кіньми, дикими табунами... з порваними уздами.

Бліднуть мрії, в'януть квіти, димом ідуть примарні, жагучі весняні ночі, туманом сиплеться лист...

І видніше встають крізь голе обшарпане гілля огні, що не гаснуть, не осипаються... зорі.

І спадає з очей полуда, із серця намул, прокидаються думи...